

ĉirkaŭ 1800 vortojn dum 80% de sia parola komunikado en la angla lingvo”. La celo, do, ne estas regi la Ŝekspiran lingvon, sed atingi komunikadan sukceson.

*Karakterizaĵoj de Globish:* La vortprovizo konsistas el 1500 vortoj, sufiĉaj por ĝusta komunikado. La prononcado celu kompreneblecon, ne perfektecon. Oni uzas simplajn, sed normajn gramatikaĵojn. La celo estas atingi konversacian nivelon de negocisto aŭ turista uzeblan en ĉiu mondoparto. Ekzemple, por plifaciligi la gramatikon, oni forigas genran distingon. Tiel anstataŭ diri la vortojn *nephew* (nevo) aŭ *niece* (nevino), oni uzus la esprimaĵon „the son/daughter of my brother” (la filo/-ino de mia frato).

La oficiala retpaĝo estas <http://www.globish.com/>. Tie troviĝas ankaŭ la reta lernkurso. Unua leciono: „We think songs need good words and good music. Simple sentences are the „music” you need to put words in your songs. We want both of them to be good for you.” Oni komencas per legado helpe de 350 plej uzataj anglaj vortoj, lernante dum ĉiu leciono ĉ. kvardekon da novaj ĝis la atingo de la kompletaj 1500 vortoj. La tuta daŭro de la kurso estas planata por 200 instruhoroj „aŭ ses monatoj.” La instruteamo, kontaktebla tra la retpaĝo, troviĝas en Francio, Usono, Kanado, Argentino kaj Barato.

*Kritiko:* Kritikantoj de Globish opinias ĝin ilo de kultura imperiismo pro manko de neŭtraleco (uzo de ununura etna lingvo, eĉ se simpligita). Germana lingvisto Joachim Grzega rimarkigas ke, malgraŭ la celo starigi la simpligitan anglan kiel internacian komunikilon, la kulturaj informoj prezentitaj en la lernolibro de 2015 estas nur pri Usono kaj Unuiĝinta Reĝlando. Eĉ pli kritikinda, laŭ Grzega, estas la metodologio. La sistemaj principoj por la ellaborado de Globish estas nenie troveblaj. Videble „ĝi ne baziĝas sur empiria observado, nek sur dialogoj inter denaskulo–nedenaskulo aŭ nedenskulo–nedenaskulo”. Cetere, jam ekzistas pluraj proponoj pri uzo de simpligita angla kiel internacia pontolingvo: *International English*, *Special English*, *Essential World English*, ktp., do Globish alportas nenion novan.

Nerrière mem proponas agnoski la nuntempan rolon de la angla lingvo kiel ilon necesan por komuniki, ne kiel vehiklon de literaturo kaj kulturo. Tial li emfazas, ke Globish ne estas vera lingvo kiel la etnaj. Etnaj lingvoj estas „kultura DNA” kaj, kvankam li celas la uzon de Globish kiel internacia komunikilo, Nerrière rimarkigas, ke ĝi malsamas al Esperanto. Li opinias Globish natura lingvo de neanglaj denaskuloj. J.P. Davidson nomas Globish „organa *patois*”, lingva variaĵo dependa de dialekto kaj malsimila al tiu en fonologiaj, morfosintaksaj kaj leksikaj trajtoj. „Globish estas la plej nova kaj plej vaste parolata lingvo en la mondo”, li diras. Ĝi ne estas, kiel Esperanto aŭ Volapük, formale planita lingvo, sed konstante adaptiĝanta, stariĝanta nur per praktika uzado kaj parolata en ia formo de ĉirkaŭ 88% de la homaro.

Al la demando, ĉu Globish estas *piĝino*, la plej multaj spertuloj respondas negative. Ĝi estas nur simpligita angla sen idiomaĵoj por faciligi la komunikadon inter neangla-lingvanoj. Tamen aŭdeblas aliaj, kiuj parolas pri „mondskala piĝino”. Sed, piĝino estas utila nur por limigita aro da funkcioj, kiel komercado kaj negocado. Piĝinaj lingvoj estas tiel simplaj, ke – aŭ plej ĝuste ĉar – homoj uzas ilin nur por malgranda gamo de celoj. Aliaj ĝeneralaj karakterizaĵoj de piĝinoj estas la malesto de denaskaj parolantoj, la simpligo de lingvaj formoj kaj la miksado de lingvoj. Globish plenumas ĉiujn tiujn karakterizaĵojn krom la lasta. Resume, Globish de Nerrière ne estas *global English* (tutmonda angla), sed planlingvo bazita sur simpligo de la angla lingvo. Kvankam la aŭtoro defendas ĝian naturecon, lia propono estas planita, ekz. la listo de 1500 vortoj.